

La belle bête Marmotte

Koen P.

'De Marmotte'. Met die suggestie eindigde het rapport van ons Italiaanse avontuur verleden jaar. Naast een uit de flink uit de kluiten gewassen berg-cavia is het beestje tevens een begrip onder het klimmersgekke wielervolk. In één dag, rits aaneen, lende-rukken over achtereenvolgens de Croix de Fer, de Télégraphe, de Galibier en als fruitromig toetje L'Alpe D'Huez. Ronkende merknamen, met Bourg d'Oisans als epicentrum van de wielervedevaart. Cols van adel op wiens flanken meer dan eens wielermoois is gestreden. Eer, faam en glorie, het is een wisselwerking tussen berg en renner. Beiden worden groot of kampioen. In symbiose verwerven ze tegelijk hun rang en stand, louter door toedoen van de andere. En jawel, Mevrouw, Mijnheer, van dat lekkers gingen wij, nederige vlakkelands-pajotters, eens proeven. Het speekselvocht was bij velen nog nauwelijks onder controle te houden, hetgeen zich vertaalde in een uitzonderlijk hoog aantal inschrijvingen. En laat het dan geen oplossing zijn voor de vele malafide praktijken in de wielrennerij. Het is op z'n minst een figuurlijk opgeheven middenvinger tenoverstaan van diegenen die zich al te gemakkelijk laten verleiden tot massale bezoedeling en verkettering van onze geliefde sport. Want fietsen onder vrienden, waar en op welk niveau ook, blijft als sport de mooiste. Laten we het daarover nu maar eens zijn. Verslaafd aan de pedaal en de soupappe, het is geen ziekte. En was het een ziekte, is er geen farmaceutisch spul straf genoeg om ons hiervan af te helpen. Doch dit terzijde.

Dat niemand van de vijftien uitverkorenen de Franse opdracht onderschatte, mag u niet zijn ontgaan. Nog nooit werd er in het zonovergoten voorjaar in onze contreien een hogere concentratie aan rennersarbeid opgemeten. Het moest al gek draaien, wou je bij daglicht geen azuurblauwe-oranjeling op manoeuvres tegenkomen. Neen, op de regionale steenpuist en/of plaatselijke molshoop, was de leeuw (op onze nagelnieuwe shirts) deze lente niet bepaald een bedreigende diersoort.

900 noodzakelijke autokilometers verder kwamen we aan te Bourg d'Oisans. Onze uitvalsbasis dit keer heette 'Le Florentin', hetgeen we voor het goed fatsoen een degelijk ski-hotelletje zullen noemen. Maar dit alles was bijzaak, want die middag nog had ieder van ons afspraak met een 21-bochtige wielerslegende. Coppi, Kuiper, Zoetemelk en Pantani. Mijn hand doet maar een willekeurige greep uit de zak van historische etappewinnaars op Alpe d'huez. Schil een appelsien in één keer en rek beide uiteinden verticaal tussen duim en wijsvinger. Is het niet het taaiste, dan is dit natuurmonument alvast met voorsprong het roemrijkste uit het Franse hooggebergte. Boven de Moerdijk ook wel meermaals geciteerd als de Hollandse berg, wat mijn inziens meteen ook zijn enig minpunt mag wezen. Na een slaatje van bliktonijn en wakke asperges trok de karavaan zich traag op gang, wetende dat de voet van de Huez geen

medelijden biedt aan stramme autospijeren. Koud gestart bij zo'n zweele 30°C, was het van meet af ritme zoeken op de nog propere 39. Door de haarspeldbochten op de weg naar boven behou je steeds het zicht op de knikkerbaan eronder, waar een onnatuurlijke schifting ontstond van zij die behoeden en anderen die al voluit aan de bak gingen. Wat ook, iedereen raakte boven zonder kleerscheuren over de meet, hoewel eigenlijk niemand die exact wist liggen in het stratenkluwen van Huez. Alsof er hevig met de kast was gerammeld, zwermden de blauw-oranje tros bijen ietwat chaotisch heen en weer. En wat gezegd van onze volgwagen met logistiekverantwoordelijken, Jozef en Leon. Zij snorden met een half uur vertraging het skidorp binnen, met de opgedane wetenschap dat een camionette parkeren tegen een forse helling een nukkige handrem kan opleveren. Soit, de Alp aan de scalp was het afdalen naar het hotel. Eten en drinken en daarna de kop vrij maken voor de dag van morgen.

Maar op de ochtend van de koninginnerit werden we niet royaal bediend door de weergoden. Storm, licht en klankspel, oude wijven met bakken uit de hemel, totale inferno. Kortom geen weer om een hond door te jagen. Dus zeker geen minzame wielersclub. En dan kruip je maar beduusd tegen elkaar in de lounge van het hotel. Vijftien adrenalinebommen in enkele aftandse zetels, die hun stoom niet kwijt kunnen op de pedalen. Maandenlange offers en ontberingen met enkele donderslagen de kop in gedrukt. Een geweldige bliksemstreep door de rekening. Pech, brute pech, die, laten we wel wezen, niet de uitgelaten groepssfeer dan wel onze ritplannen deed omslaan. Daar de satellietkaarten op het alomtegenwoordige internet duidelijke opklaringen aangaven, kon het met een alternatief programma nog steeds een prachtige namiddag worden. En zo geschiedde het. De eerste zonnestraal lichtte iedereen in het zadel richting Col d'Ornon, een best gesmaakt maar licht verteerbaar liflafje. Op de top viel op hoe klein de tijdsverschillen waren tussen de renners. Dus ook in WTC Den Hoek nivellering naar boven toe. Twee ongefilterde gauloisekes later keerden we de guidons. Terug beneden werd geopteerd voor de minder bekende col d'Oulles. Het steile, smalle ding staat garant voor zeven kilometer onversneden klimgenot. Je rijdt als het ware van balkon naar balkon, met aan de binnenkant loodrecht opstaande rots, aan de andere kant panoramisch zicht op al het omliggend schoons. Het doet iets met de mens. Ook in de volgwagen waren er naar verluide kippenvelmomenten, maar daar zal de diepe afgrond bij sommige passages wel voor iets tussen hebben

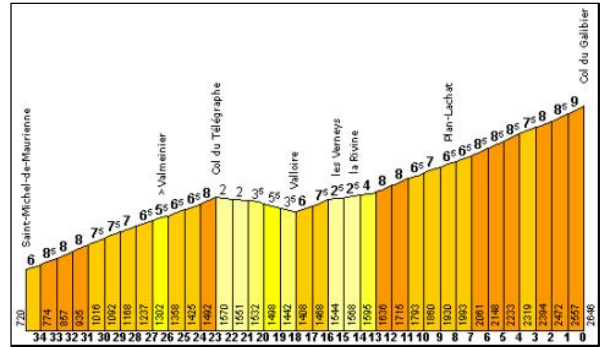
gezet. Al de doorstane emoties van de dag werden 's avonds op een terrasje doorgespoeld met enkele typische streekbieren: Lefe van 't vat en Witte van Hoegaarden.

En 's anderdaags dan eindelijk de Marmotte, uit- maar dus gelukkig niet afgesteld. Al bij dageraad lichtte ons schip anker en voer het de Bourg d'oisanse wateren uit. 15 man aan dek, met voor de boeg een reis van zo'n slordige 180 km, waarvan 5000 verticale meters van het betere klauterwerk. Op sleeptouw de bezemwagen, die zich zou bekommeren om mogelijke drenkelingen. In lichte mist werd de Croix de Fer aangevat. Niet echt een opwarmertje, want direct al mouwen op en jasje uit. Vooral het onregelmatige parcours van stijgen en zelfs meerdere malen kort afdalen zaait verwarring in de benen. Boven ook hier geringe afscheiding en vervolgens het gebruikelijk ritueel van de foto's op de top en bussen vullen. Weinig tijd om te bekomen want mede door de doortocht van de Dauphiné Liberé op onze wegen, joeg een strak uurrooster de kudde over de Glandon naar beneden. De Picknick in een stralende zon en dan via de 'Nationale' in de vallei van Saint-Jean de Maurienne naar de voet van de Télégraphe, die ondertussen aardig volliep van de wielersfans. Een hindernis die andermaal probleemloos werd genomen. Je weet, als er mensen staan te kijken kan je altijd iets meer. Even

bijtanken in het sfeervol bergdorpje Valloire om dan te klimmen naar het dak van onze driedaagse, de Galibier. Eens boven de 2000 meter kom je in een andere dimensie. Het groen en het bruisend leven van eronder is in het desolate landschap verdrongen door grauwgrijze rots. Her en der de restanten van een afsmeltend sneeuwtoppij. Buiten een zeldzame marmotte of de ongelukkig getimede oversteek van een kudde bergbokken, geen levend wezen te bespeuren. Moeder, waar ben ik en wat doe ik hier? ... En zo begint de achtergelaten fietser in zichzelf te praten.

Boven aangekomen heerst vooral de euforie, die met enkele lelijke woorden en banbliksems wordt bekrachtigd. Maar lang kan het feest er niet duren wat boven op de Galibier staat de chauffage af en de deur open. Dus doorzakken naar menselijkere hoogtes. In de afdaling van de Galibier, blijft de ijle lucht meester van mijn gedachten. En dan zie ik in willekeurige orde in een waas mijn maten rijden. Michel Mougros, steevast uitgezonden met de voorwacht. Ondanks vaak opspelende rugpijnen halsstarrig zwerend bij de kleinere kronen achteraan. Schudde op Croix de Fer een indrukwekkend slotoffensief uit zijn bolle kuit. Johan, de schoonzoon van, heeft leergeld betaald, maar reed meer dan verdienen in zijn eerste kennismaking met de bergen. Mark Wouters, windstil en geruisloos bij de openingritten om daarna in het grote werk des te meer vruchten uit het boomlange lichaam te schudden. Geert, de voor de gelegenheid kortgeknipte samson uit Ro, vlotjes mee naar boven, beleefde echter doodsangsten in de afdalingen omwille van zijn onverklaarbaar stuiterende voorvork. Het blijft een open vraag

waar deze goedlachse krachtpatser toe in staat is zonder tabak en cola. Mark Hanquiaux, de Wilfried Peeters onder de bende, het type van de loyale superknecht, eent constante in zijn prestaties en daarom nooit ontgoochelend. Manu Vanderdonckt, de op spartaanse leest geschoeide kilometervreter uit de Frans Degreefstraat, spaarzaam met zijn enorme motor en vermogen, maar door een kramp van teen tot oor toch te voet gezet in de laatste 35 meter van de Galibier. Broer Filip, met zijn gabarie en klassefiets onmiddellijk inzetbaar in een professioneel wielersport, stond deze jongen alvast op de voorste rij bij de uitreiking. De bolletjestrui hangt nu fier rond zijn schouders. Stef, moest hier naar eigen zeggen eigenlijk niet zijn, rijdt gereserveerd en 'en danseuse' naar boven, terend op een steeds breder wordende ervaring. Wim, loste de torenhoge verwachtingen helemaal in en maakt dus oververdiend aanspraak op een podiumplaats. Mark of Nille voor de vrienden, de absolute revelatie van de groep, een fenomeen zowel op als naast de fiets. Deze uitermate geestige en openhartige kerel had minder last om zijn carbon vehikel over de bergen te sturen dan een SMS. Bère van Lot, uit de gelijknamige deelgemeente van Groot-Beersel. Deze breedgeschouderde versie van Marco Pantani, streed glorieus voor elke morzel grond en wordt zoals een klassiek renner met de meter beter. Christian Nekkebroeck, de met tonnen bergervaring gezegende nestor van het gezelschap. Had al deze boeken al eens gelezen en deelde zijn koers dus wijselijk in. Christian Billet, de joviale en aimabele freelance coureur reed een apart programma en demonstreerde slechts op de slotdag zijn klasse. Manu Dewit, reed ondanks weer duidelijke progressie nog ver van zijn limiet. Haalt 'sturm, drang und kampfgeist' het op een dag van zijn vertederende nonchalance, rijdt deze onmiskenbare belofte mee in de spits naar boven. En zo reden we La Grave binnen, vanwaar het zij aan zij een ware triomftocht werd tot Bourg d'Oisans. Aldaar werd na een kort referendum unaniem beslist geen tweede bezoek meer te brengen aan de Alp. Was het het late uur van aankomst, de 165 bergkilometers in de benen of het avondterrasje dat alzo in gevaar kwam? U, beste lezer, moet het de betrokkenen zelf maar eens vragen, maar laat mij voorlopig officieel stellen dat het de wijsheid was die het haalde van de geestdrift.

En zo eindigde ons avontuur die avond op een terrasje, waar we in een collectieve roes van welbehagen en ambiance al enkele plannen smeedden voor volgend jaar. Ik kijk er met jullie alvast naar uit. La marmotte, ma belle bête, je t'aime!